

BLUES A FONTS

BUTLLETÍ INFORMATIU DEL "FONS DE BLUES" DE LA BIBLIOTECA TECLA SALA · L'HOSPITALET

TARDOR 2017 · NÚM. 11

EL BLUES BRITÀNIC · BRITISH BLUES

Després de la segona guerra mundial, la presència de nombrosos soldats negres a Europa va generar un gran interès pel blues. El fet de compartir idioma, va fer que els primers entusiastes per interpretar blues fossin els músics britànics.

Els autèntics precursors del blues britànic van ser el guitarrista Alexis Korner i l'harmonicista Cyril Davis. Després vindrien John Mayall i els seus Bluesbrakers, entre ells Eric Clapton.

El model musical pels britànics fou el blues elèctric de Chicago, amb

Muddy Waters, Howlin' Wolf, Jimmy Reed o Chuck Berry, admirat i sovint imitat amb un entusiasme salvatge i militant. Els grups de blues dels anys seixanta (Yarbirds, Moody Blues, Animals, Them, Who, Zombies i sobretot els Rolling Stones) van iniciar un moviment que va sobrepassar l'objectiu inicial i van engegar una nova música rock, més propera al blues que al rock'n'roll original. Van tenir un gran èxit internacional i sempre van reconèixer la font d'inspiració: els bluesmen negres dels Estats Units.

Contingut:

Iniciadors. Alexis Korner	2
El pare, o l'avi, John Mayall	2
La família nombrosa	2
"The British connection"	3
"La música del diablo"	3
Irlandesos. Rory Gallagher	3
The Rolling Stones	4

BLUES BRITÀNIC · BLUES BLANC ELÈCTRIC 'USA'

Els millors representants d'aquest blues britànic, segons el prestigiós musicòleg Gérard Herzhaft, han estat Peter Green, Jeremy Spencer (Fleetwood Mac, primera època), Tony Mc Phee, Stan Webb i Christine Perfect, Alvin Lee, Duster Bennett, Spencer Davis, Steve Winwood, més els irlandesos Van Morrison i Rory Gallagher,... Gairebé tots els noms del rock britànic van iniciar-se fent blues.

Les carreres de músics com Eric Clapton, Peter Green, John Mayall o els mateixos Rolling Stones, tot i ser part de la història del rock, estan plenes d'anades i vingudes al blues.

De fet, l'èxit extraordinari dels Rolling als Estats Units va fer créixer l'interès pels bluesmen elèctrics de Chicago. Això va fer que

un bon grapat de músics blancs, habituals dels clubs dels guetos de Chicago sortissin a la superfície.

Gent com Mike Bloomfield, Elvin Bishop, Norman Dayron, Paul Butterfield,... duïen una vida frenètica als guetos negres i desitjaven convertir-se en bluesmen.

Muddy Waters va prestar atenció a l'actitud d'aquests músics blancs i va ser el protector de Paul Butterfield i Charlie Musselwhite. L'exemple de Waters el van seguir altres bluesmen negres, aportant molt més del que havien rebut de l'Amèrica blanca. Així apareixeran, a finals dels seixanta, estrelles blanques del blues i grups que seguien el model de Butterfield i Musselwhite: Mike Bloomfield, Canned Heat, Roy Buchanan, Johnny Winter o Steve Ray Vaughan.

ELS INICIADORS · ALEXIS KORNER I CYRIL DAVIS

Nascut a París l'any 1928, de pare austríac i mare grega, Alexis Korner va viure a França, Suïssa i al nord d'Àfrica abans d'instal·lar-se a Londres l'any 1939. A partir del 49 toca amb l'orquestra de jazz i blues de Chris Barber, com a pianista, primer, i després com a guitarrista.

Allà coneixerà Cyril Davis. Tots dos crearan a mitjans

dels anys 50 el *London Blues and Barrelhouse Club*, per on van passar grans figures del blues com Muddy Waters, Howlin' Wolf o Willie Dixon, pares del Chicago Blues tots ells. Van mantenir-lo obert uns tres anys.

L'any 1961, Alexis i Cyril van arriscar-se, abandonant la banda de Chris Barber per formar el seu propi grup de *rhythm & blues*: el

Blues Incorporated, amb el qual, al març del 62, van començar a oferir setmanalment nits de R&B a l'*Ealing Club*.

L'Ealing Club va ser on tot el món del blues va voler anar. L'èxit va ser espectacular. D'allà, d'aquelles nits de blues, van sorgir els Stones, i també Yardbirds, Cream, Fleetwood Mac, Led Zeppelin,...

Cyril Davies and Alexis Korner got a club going, the weekly spot at the Ealing Jazz Club, where Rhythm and Blues freaks could conglomerate. Without them there might have been nothing.

Keith Richards

EL PARE, O L'AVI · JOHN MAYALL

El pare blanc del blues, el darrer cavaller del blues britànic, el guardià de les essències, llegenda del blues elèctric,.... Amb més de 80 anys, John Mayall és un dels pocs déus de l'Olimp del blues que encara sobreviu.

No va d'estrella, ell diu que no ho és, que mai ha tingut un èxit, un *hit*, i és cert. Diu que és un bon líder de banda, i també és cert. Tria molt bé els músics i d'aquí li ve l'èxit i el fet llegendari.

Va triomfar a la Gran Bretanya entre 1965 i 1969 al front dels Bluesbreakers. Després se'n va anar a viure a Califòrnia i va viure de ple el moment de llibertats de l'època hippie, compartit amb grans músics.

Amb uns 60 àlbums editats, ha arribat savi a octogenari i després de voltar i tastar músiques diverses, sembla que últimament torna al *blues rock* dels inicis... com els amics Jagger, Richards...

LA FAMÍLIA NOMBROSA SORGIDA DEL 'BRITISH BLUES'

El blues blanc britànic va afavorir l'aparició d'una gran família de consumidors de blues que no distingien entre músics blancs o negres, que buscaven bona música i autenticitat. Aquest nou públic va fer revifar carreres dels grans *bluesmen* negres americans que encara eren vius. Tot es va retroalimentar

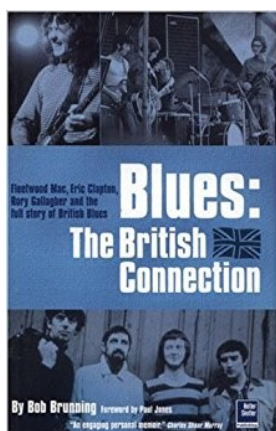
Al llarg dels 60 i dels 70 van aparèixer un gran número de músics i grups britànics

que van conquerir el mercat europeu i també el nord-americà:

Naturalment, hem de citar primer els Rolling Stones, i també els Yardbirds, Moody Blues, The Animals, Cream, Fleetwood Mac, Spencer Davis Group, Savoy Brown, Chicken Shack, Mike Vernon, Taste, Rory Gallagher, Teen Years After, Johnny Mars, Dr. Feelgood, Otis Grand, Paul Lamb,...

BLUES: THE BRITISH CONNECTION

El llibre descriu l'impacte del blues a la Gran Bretanya, des dels seus inicis amb la música undergorund de *teenagers* dels anys 50 com Mike Jagger, Keith Richards i Eric Clapton fins l'explosió dels 60. Arriba fins el blues britànic dels anys 90.

Brunning mostra com les actuacions londinenques de *bluesmen* nordamericans, com Muddy Waters o John Lee Hooker, oblidats a les

hores al seu país, van influir a una generació de músics britànics, des dels Stones i The Animals fins The Bluesbreakers i The Yardbirds.

Aquests grups de rock nascuts del blues van generar els gegants del rock dels anys 70 com ara Fleetwood Mac o Led Zeppelin, els quals, tancant el cercle, van dominar l'escena musical dels Estats Units, al llarg de la dècada.

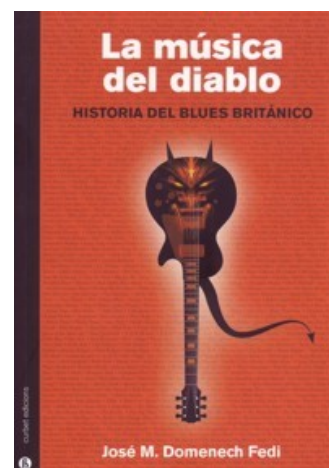
Precisament Bob Brunning, l'autor del llibre, va ser un parell de mesos el primer baixista de Fleetwood Mac, fins que John McVie va deixar els Bluesbreakers de John Mayall per incorporar-se a la nova banda fundada per Peter Green.

Després, al llarg de 30 anys, Bob va ser mestre de primària, director d'un parell d'escoles... i escriptor!

LA MÚSICA DEL DIABLO. HISTORIA DEL BLUES BRITÁNICO

En *La música del diablo. Historia del blues británico*, Domenech escribe de los hijos blancos de los padres fundadores del blues, es decir, los rockeros británicos de finales de los cincuenta y principios de los sesenta, que recuperaron al otro lado del Atlántico, gracias a la difusión de la radio y a las bases militares estadounidenses, una música casi

olvidada en su país de origen para rejuvenecerla con su visión adolescente y una trepidante dosis eléctrica. Como el propio autor indica en el prólogo, *La música del diablo* intenta ser una guía "breve pero concisa" del blues británico a partir de descripciones básicas de numerosos artistas, que se completan con una agradecida selección discográfica de cada uno de ellos. *

*Fernando Navarro a [Los hijos blancos \(y británicos\) del blues](#)

IRLANDA. VAN MORRISON · RORY GALLAGHER ·

Rory Gallagher (1948-1995), un dels músics irlandesos més influents i un dels guitarristes de *blues rock* més reconegut. "*It seems a waste to me to work and work for years, Rory Gallagher told Rolling Stone Magazine in 1972, and just turn into some sort of personality. Instead, the Irish guitarist, then only 23, became legendary for his nonstop-touring ethic and fiery craft. Playing a weathered Strat, often*

wearing a flannel shirt, Gallagher electrified Chicago and Delta styles with scalding slide work and hard-boiled songwriting."

Van Morrison (1945) es va iniciar com a cantant de blues i R&B. Després ha transitat pel pop, jazz, rock, folk, country, gospel, música tradicional irlandesa,... Si vols, més de 20 CDs* t'esperen a Tecla Sala per seguir-li la pista.

*[Rory Gallagher](#) i [Van Morrison](#) a les Biblioteques de l'Hospitalet.

Biblioteques de L'H Tecla Sala

Av. Josep Tarradellas, 44
08901 L'HOSPITALET
Telèfon: 93 403 26 30
Correu: bibteclasala@l-h.cat

Transports:

Metro L1: Torrassa
Autobús interurbà: L12 i L16

Horari:

Dilluns, de 15.30 a 21h.
De dimarts a divendres, de 9 a 21h.
Dissabtes, de 10 a 14h i de 15 a 20 h.
Nadal, Setmana Santa i estiu: horaris especials

Ajuntament de L'Hospitalet

Diputació
Barcelona

Nova Sessió Jukebox: Dijous, 9 de novembre de 2017

amb Ignacio Julià

Director de la revista *Ruta 66*

Per parlar dels **Rolling Stones** i del seu darrer disc:
Blues & Lonesome

A les 7 de la tarda · Biblioteca Tecla Sala
Aforament limitat · Entrada gratuïta

THE ROLLING STONES. BLUE & LONESOME

Cuando se formaron los Rolling Stones en Londres a principios de 1962, Mick Jagger estaba tocando con Alexis Korner y cantando blues sucios de Chicago como "Ride 'Em on Down", un single de 1955 de Eddie Taylor. En el primer disco enteramente de blues de los Stones, Jagger se lanza de nuevo a aquel tema, junto a las guitarras cortantes de Keith Richards y Ron Wood, y los disparos de redoblante de Charlie Watts. Es la banda de blues más grande del mundo haciendo lo que más naturalmente le sale, en una docena de covers mayormente asociados con la tradición de Chicago.

Los Stones escucharon por primera vez estas canciones

como un lenguaje extranjero, que hablaba de las dificultades de hombres más viejos. Esa actitud ahora les calza perfecto a los Stones. Las guitarras son una maraña de motores y ladridos; Jagger repite sus aullidos exuberantes en repiques abrasivos de armónica. Los Stones ya eran grandes cuando Howlin' Wolf grabó "Commit a Crime", su rareza de 1966, pero no podrían haber encarado "Little Rain", el lamento de Jimmy Reed de 1957, tan bien como en este disco, en el que la versionan como una tormenta lenta, en una reflexión sobre el entendimiento y la sabiduría que sólo llegan con kilómetros y años.

David Fricke
a [Rolling Stones](#)

Els Stones a la Biblioteca Tecla Sala:

https://issuu.com/bibteclasala/docs/llistat_cds_rolling_stones
https://issuu.com/bibteclasala/docs/gr_2_the_rolling_stones_2